

Обстоятелството, че понятието Романия си пробива път даже и между българитѣ, като такова подъ което особно арабитѣ първомъ сѣ разбирали всички римски владѣния на П-ва, по-послѣ византийскитѣ, а въ частностъ — тия подъ Ст.-Планина, въ каквато смисълъ го приеха и турцитѣ — Румели, говори, че понятието Загора, като областъ, частъ отъ Романия, е било доволно локализирано. Отстъпването на послѣдното прѣдъ Романия възможно да е въ свѣръзка съ терминитѣ на латинскитѣ крѣ-

regiae Muratis aconomus Schachinas Zagoram et Ischebolum subiugavit anno (1365). Opidum Ischeboli graecis est Scopelos, Zagorae vicinam. ib. 415; Ut omnem Zagorae Philibaeque vicinam depopularetur, et igne deleteret (слѣдъ прѣвземането на Одринъ, когато Муратъ заповѣдва да се продължатъ завоеванията край Балкана и по Марица). Когато Муса Челеби е билъ между Пловдивъ и Ямболъ и дѣйствувалъ отъ къмъ Марица verso il monte Balcano, братовитѣ му войски отъ Одринъ минали въ Paesi di Sagara. Тукъ Sagara не ще е само Ст.-Загорско, а и страната между Сливенъ и Бургашкия заливъ (ср. Саадединъ въ Братути, 325). Обаче, важно е, че вече Пловдивско споредъ Леунклавиусъ е близко на Загора (като стара областъ) за да прѣнесе слѣдитѣ си и западно въ Ст.-Загора (като градъ). По Цамблака (въ Ягичъ), съхраненото обаяние отъ Евтимий дори при Константина Философа било „до рѣккы ꙗвѣныи Марице и къ сѣдскы ѿ странѣ и къ Загорѣи. Изразътъ Загорѣи въ грамотата на Асѣнъ II до рагузѣнитѣ ще визира и подбалканската Загора („и двъ трѣнкова нпо вселѣ Загорѣи“) Правдоподобно би било да се прави разлика между Загора и Загорѣи (като въобще за България, а специално за Сѣверната). Въ 1362 г. еврейнтѣ Юда Москоно, слѣдъ скитанията изъ Македония и въ българския градъ Охрида (важно за срѣщу сръбскитѣ претенции), той спогодилъ и околността на града Бируѣи или Бирѣи (селото Берое, Боруѣи въ Лукари, днесъ Ст. Загора). Но важното е, че Бируѣи била въ областъта Загора, гдѣто Москоно намира тълкуванията на коментаритѣ на Авраамъ бенъ-незра. Magazin für die Wissenschaft des Judenthum III. 5. 43., въ Сирку (къ исправ., 272). Въ сѣщата областъ Загора се скиталъ билъ другъ еврейнъ Натанъ-бенъ-Моше прѣзъ 1321 г. Verantius въ 1553 г. пише, че стария Чирменъ билъ Загорски Санджакъ (nunc Zagarensi Zangziacho sedes est, но прибавя: Zagara autem oppidum est ad radices Monti Haemi situm (Ст. Загора). Околността ѣ заедно съ Пловдивско давали Zagarensis Comitatus или въ древностъ Praetura Bessica (въ пѣтя отъ Буда-Пеща до Одринъ р. XLVII). За областъта Zagorie въ Далмация ср. Fortis A. Baggio in Dalmazia. 1774, XXX—VLVII. Ср. Zagora въ анонимната поема за Латинитѣ при Калояна (The conquest of Const. by the crusaders etc.): and sent a force to Zagora, p. 103.